

ԱՌԱԿ.

Պ Ա Ռ Ն Ա Ս .

Ատենով Յունաստանէն աստուածները դուրս վարեցին ,
 եւ նոցա գետինները ասոր անոր բաժանեցին .

Մարդուն մէկուն ալ բաժին

Պառնաս լեռը հանեցին ,

եւ նա վերան՝ քովերը

Արծեցուց իւր էշերը :

Ջրգիտեմք ինչպէս կըլլայ՝

Իշոց անկաճը կիյնայ

Թէ ատենով այն տեղեր

Մուսայք կըկենան եղեր .

Խորհուրդ կընեն մէջերնին

Ու այս կերպով կըխօսին .

« Գիտէք եղբարք՝ ինչ պատճառով

Ըզմեզ այս լեռը քըշեցին .

Մուսաներուն երգերէն մարդիկ սաստիկ ձանձրանալով

Կըցանկան որ այսուհետեւ մեր ձայներով ըզմայլին ,

եկէք ուրեմն աղբարներ , զըռաց մէկը մէջերէն ,

Ահա ես ձայն կըձըգեմ , թող ամէնքը տեսնեն .

Քաշուելու բան չըկայ եղբարք ,

Ատենն է պահպանելու մեր ցեղին պատին ու փառք .

Այնպիսի եղանակով անուշ անուշ գեղգեղենք

Որ այն ինը քոյրերուն ձայնն ամենուն մոռցընենք .

Մէկ կանոն մ՝ ալ կըզընենք անխախտելի օրէնքով

Մեր այս նոր ընկերութիւնս հաստատ պահելու մտքով ,

Որ ո՞վ որ իշական քաղցըր ձայնը չունենայ՝

Այնպիսին Պառնասէն յաւիտեան հեռու մընայ » :

Խիստ հաւնեցան էշերը այն մեծ իշուն խորհրդին ,

Սոսկալի զըռզըռոցով կեցցէ ուռն կանչեցին .

Յետոյ ամէնքը մէկտեղ գոռում գոչում մը վերուցին

Որ կարծես թէ բիւրաւոր եղ չըքըստած անիւներով

Ահագին սայլ ճամբայ ելաւ նաոր՝ նոռնոջ գոռգոռալով :

Բայց հարցուր թէ այն սիրուն երգն ինչ տեսակ վերջ ունեցաւ :

Իշոց տէրը համբերեց՝ մէկ , երկու , իրեք , ճարը հասաւ .

Քաշեց փըշոտ գաւազանը՝ ընկաւ անոնց ետեւներէն ,

Ջամէնքն ալ քըշեց ախոռ այն մուսայից բնակարանէն :

Տըգէտներուն խաբրը մընայ չըմընայ ,

Հին առակը միտքըս կուգայ .

Մէկուն գըլուխն որ խելք չըկայ ,

Տեղը անոր խելք ինչպէս տայ :

ԳՈՒԼՈՎ .

